

IGELAK ETA ARBOLA OSTOAK

Igelak ur ertzean
eguzkitan lasa,
ari zutela beren
kantuko jolasa,
kolpez sorturik aize
bolara aundiya,
alchatu zuben arbol
ostozko mendiya.
Igelak osto ayek
ikusteaz ala,
aidean egaztiyak
iruri zutela,
eta jaisten zitzaizten
ustean gañera,
denak saltatu zuten
buruz be urera.
Mugitzeko beldurrez
zeudela gordean,
ustez zeuzkatelako
etsayak gañean;
bat asi zan esaten,
atiak zirala,
edo chikiyagoko
gauzak etzirala:
besteak esan zuben
zirala anzarak,
egazti lepo luze

oso aunditzarrak;
eta artan zirala,
arriskaturik bat,
irten zan ikustera
zer ziran ta zenbat;
eta otsegin zuben
—ezta egaztirik,
putzu ontan ez gaude
igelak besterik;
ur gañeko gauz oek
egaztik eztira,
arbolaren ostoak
orbelak baitira;
eta ura aitzeaz
urpean zeudenak,
zalapartan, gañera
irtenikan denak,
jardun zuten esaten
chanchetan zirala
egon izu papera
egiten an ala.

. . . . .

Izuba dan denboran
begititik sartzen,
dira ezdiran gauzak
begiyetan jartzen;
eta beste ichura
badu gauzak artzen,
orduban ezta inor
izuti gertatzen.

RAMON ARTOLA,

